

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1453 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 2933).

Formanden: Til denne Sags Foretagelse i Dag kræves Tingets Samtykke paa Grund af den korte Tid, der er gaaet siden Betænkningens Afgivelse, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er altsaa givet.

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Som det fremgaar af Betænkningen, er der stillet nogle Ændringsforslag af hele Udvalget, nogle af et Flertal og endelig et, der hidrører fra et Mindretal. Blandt disse Ændringsforslag skal jeg fremhæve Nr. 3 og 6, som ere de vigtigste. De ere begge Flertalsforslag.

Ændringsforslag Nr. 3, der er stillet af 6 Medlemmer, gaar ud paa, at Lovforslagets § 8 skal udgaa. Den nævnte Paragraf gaar ud paa, at naar der i Direktionen agtes forhandlet om Ændringer i Diskontosatserne, skal den derom give Meddelelse til Finansministeren, som saa skal være berettiget til personlig eller ved en delegeret at deltage i denne Forhandling og i Afgørelsen. Dette fraraader Flertallet. Vi have i Betænkningen anført vore Grunde derfor, som jeg ikke behøver at komme tilbage til. Jeg skal kun bemærke, at naar man til Fordel for denne Bestemmelse har anført, at Diskontosatser kunne have Betydning for Finansernes Styrelse, for Finansministeriets Dispositioner, maa man formentlig sigte til de Tilfælde, hvor der optages Statslaan. Men det er lykkeligvis noget, som sjældent sker — forudsat at man da ikke ret hyppig skal have saadanne maskerede Statslaan som det, vi nylig have vedtaget —, og desuden er det vel ogsaa noget, man kan sige, at den Finansminister, som er sin Stilling voksen, vil ikke kunne blive overrasket af en Diskontoforandring. Thi det forholder sig jo saaledes, at enten har det længe ligget i Luften, at en Diskontofor-

andring maatte komme, og saa maatte jo Finansministeren vide det, eller ogsaa, at den kommer aldeles pludselig, som et Lyn fra klar Himmel, fordi der foregaar saadanne Ting i Verden omkring os, at man hurtig maa tage Bestemmelse, og saa vil det være uheldigt, om man skulde have den Klods om Benet, at man intet kunde foretage sig, forinden man havde talt med Finansministeren. Jeg ved nok, at Lovforslaget ikke gaar ud paa, at der ikke kan tages nogen Bestemmelse, uden at Finansministeren er til Stede. Der staar blot, at man skal give ham Meddelelse, og saa skal han være berettiget til at deltage. Men det ligger jo i Sagens Natur, at naar Ministeren har Ret til at forlange Meddelelse om disse Forhandlinger, maa man vente den fornødne Tid. Saa maa den Direktion, der skal give Meddelelse, virkelig afvente, at Ministeren enten kommer eller siger, at han ikke kommer, eller i alt Fald, hvis ingen af Delene sker, vente en passende Tid, og derved kan det belejlige Øjeblik meget let gaa forbi. Jeg tror derfor, det er fuldkommen rigtigt, naar et saa stort Flertal af Udvalget har stillet det Forslag, at § 8 udgaa.

Det andet Forslag, jeg tillægger særlig Vægt, er Forslaget under Nr. 6, som gaar ud paa, at kun en af Direktørerne skal udnævnes af Kongen. Dette har hidtil været Regelen, og man har, saa vidt jeg ved, aldrig nogen Sinde fra nogen Side savnet, at der ikke var mere end en, der blev udnævnt af Kongen. Der er, forekommer det Udvalgets Flertal, ikke nogen Grund til at forandre det Standpunkt, man hidtil har indtaget, at en kongevalgt Direktør var nok til at føre det Tilsyn paa nært Hold, som jo kan være ønskeligt fra Statens Side, med Overholdelsen af Oktrojen, idet man ved Siden af har den kgl. Bankkommissær, som fører sit overordnede, ikke daglige Tilsyn med Bankens Ledelse. Vi holde altsaa paa det, som gælder nu, som har været gældende altid, og hvorved man ikke hidtil har følt noget Savn.

Derimod har Udvalgets Flertal ikke noget at sige mod Forslaget om, at den ene af Direktørerne skal være landbrugsyndig; det tiltræder man. Men der opstaar her en lille Vanskelighed, som jeg maa nævne. Medens det i Lovforslaget er omtalt, at den landbrugsyndige skal vælges af Kongen, er det i Ændringsforslaget ikke omtalt, af hvem han skal vælges. Han kunde for saa vidt vælges enten af Kongen eller af Repræsentanterne. Det